

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6507/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

העותרת: ועדת הרבנים לענייני תקשורת

נגד

- המשיבים: 1. שר התקשורת
2. משרד התקשורת
3. פלאפון תקשורת בע"מ
4. סלקום ישראל בע"מ
5. פרטנר תקשורת בע"מ
6. הוט מובייל בע"מ
7. ויידלי מובייל בע"מ (פרי טלקום)
8. רמי לוי תקשורת שיווק השקמה בע"מ
9. גולן טלקום בע"מ
10. בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד אבי א. רימון
בשם המשיבים 1-2: עו"ד ערין ספדי-עטילה; עו"ד מיה דיין
בשם המשיבות 3 ו-5: עו"ד ירון רייטר; עו"ד דנה אמיר;
בשם המשיבות 4 ו-9: עו"ד אלון סוקניק
עו"ד שלומי בן ארוש

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. העתירה שלפנינו תוקפת את הליך השימוע שפורסם על ידי משרד התקשורת ביום 9.9.2020 בנושא "הוראות לעניין איסור חסימת אפשרות החיוג למספרים מסוימים" (להלן: השימוע). במסגרת העתירה נתבקש להאריך את פרק הזמן שנקצב לכתחילה להגשת התייחסויות לשימוע; לאפשר עיון במידע שעמד בבסיס השימוע; וכן מתן הוראות לעניין אופן פרסום השימוע.

כד בכד עם העתירה הוגשה בקשה למתן צו ביניים שיאסור על המשיבים 1 ו-2 לקבל החלטה בשימוע לפני שתוכרע העתירה – ובהחלטה מיום 16.9.2020 נקבע כי אין מקום ליתן צו ארעי במעמד צד אחד, והמשיבים נתבקשו להתייחס בתגובתם גם לבקשה למתן צו ביניים.

2. נעמוד בקצרה על העובדות הצריכות לעניין. העותרת, ועדת הרבנים לענייני תקשורת, מגדירה עצמה כ"עמותה אשר במצוות גדולי ישראל פועלת על מנת לקיים מסלולי תקשורת התואמים להשקפת העולם החרדי" (להלן: העותרת). לדברי העותרת, היא יזמה הקמת שירות "קו כשר" וחתמה על הסכמים בנדון עם המשיבות 3-10, שמחזיקות ברישיון כללי לאספקת שירותי טלפון נייד או נייה (להלן: בעלות הרישיון) – ולטענתה, השירות ניתן בהתאם להנחיותיה ההלכתיות. בתמצית ייאמר, כי שירות "קו כשר" כולל שירות טלפוניה בלבד (ותא קולי) ומסופק באמצעות מכשיר ייעודי; הוא פועל תחת מספר מגבלות, ובהן חסימת האפשרות לשלוח ולקבל הודעות SMS, חסימת הגלישה באינטרנט וכן חסימת האפשרות לבצע חיוג למספרי טלפון מסוימים.

ביום 9.9.2020 הודיע משרד התקשורת כי לנוכח תלונות שהתקבלו בנושא הוא שוקל לתקן את רישיונות הרט"ן והמפ"א (רישיונות למתן שירותי טלפון נייד ונייה, בהתאמה), כך שייקבעו הוראות לעניין האפשרות של בעלי "קו כשר" לחסום חיוג למספרי טלפון מסוימים – וזה השימוע שבמוקד העתירה. במסגרת השימוע, הוצע לאסור על בעלות הרישיון לחסום את האפשרות לחייג למוקדי חירום ומצוקה, כמו גם למספרי טלפון שהוקצו ל"מדינה ומוסדותיה" (להלן: התיקון בעניין חסימת מספרי חירום ומספרים ממשלתיים). נוסף על כך, הוצע שבתוכנית תעריפים הכוללת חסימה של מספרי טלפון להתקשרות, נדרש יהיה להגיש בקשה עבור כל מספר בנפרד (בשונה מחסימת טווחי מספור); וכי בקשת חסימה כאמור תישמר ותתועד אצל בעלות הרישיון או מי מטעמן (להלן: התיקון בעניין הגשת בקשת חסימה). ויצוין כבר עתה, כי לעותרת אין טענות כלפי התיקון בעניין חסימת מספרי חירום ומספרים ממשלתיים, ולדבריה ממילא מדובר במספרים שלא נחסמים. המועד האחרון להגשת התייחסויות לשימוע נקצב ליום 16.9.2020.

3. לכתחילה העתירה נסבה בעיקר על המועד הקצר שנקבע להגשת התייחסויות לשימוע (במקור 7 ימים בלבד). העותרת טענה כי המועד הדחוק שנקצב פוגע בזכות הטיעון שלה, זאת במיוחד בהינתן שלאסדרה המוצעת היבט טכני מובהק ואף היבט משפטי מורכב – והצורך להיפגש עם גורמים רבים ולהיוועץ במומחים על מנת שניתן יהיה לגבש התייחסות הולמת. והדברים אמורים במיוחד לנוכח העובדה שהאסדרה המוצעת מבקשת לשנות את האופן שבו התבצעו שירותי סינון השיחות עד לאותה עת ובמשך 16 שנים לפחות. כן נטען לעניין זכות הטיעון, כי משרד התקשורת נדרש לפרסם את כלל המידע שנאסף לצורך הכנת השימוע, במיוחד התלונות והפניות שצוין כי עמדו בבסיסו, כדי לאפשר לעותרת להתמודד עימן ולעמוד על המניעים שבבסיס השימוע. נוסף על כך, נטען שעל מנת לאפשר לציבור הרלוונטי להביע את עמדתו בנדון, משרד

התקשורת צריך היה לדרוש מבעלות הרישיון להודיע למנויים על אודות השימוע וההזדמנות הנתונה להם לבטא את עמדתם בפני הרשות; ולמצער, נטען כי היה על משרד התקשורת לפרסם את דבר השימוע בעיתונים היומיים הנפוצים במגזר החרדי.

המשיבים 1 ו-2 לעתירה (לעיל ולהלן: משרד התקשורת), עומדים על דחיית העתירה על הסף בהיותה מוקדמת, ולדבריהם הלכה היא שלא ניתן לתקוף היבטים שונים של הליך שימוע בעודו מתנהל וטרם שהתקבלה בו החלטה סופית. לעניין לוחות הזמנים, משרד התקשורת הודיע שבעקבות פניות של מספר גורמים, ביניהם העותרת, הוחלט להאריך את המועד להגשת התייחסויות לשימוע; ומעיון באתר משרד התקשורת, נראה כי המועד האחרון להתייחס להיבט בשימוע שהעותרת מתנגדת לו (התיקון בעניין הגשת בקשת חסימה) חל ביום 9.11.2020. בנסיבות אלה, ומשניתן פרק זמן של למעלה מ-45 יום למתן התייחסות לשימוע, נטען שאין הצדקה להתערב בעניין זה. לעניין גילוי המידע, נטען כי מהות הכשלים שעליהם נסבו התלונות שהתקבלו במשרד התקשורת פורטו במסגרת השימוע, ומכאן שההחלטה העומדת לשימוע ברורה וגילוי התלונות איננו נדרש. כן נטען, לעניין היקף הפרסום, כי השימוע פורסם באופן סביר, ראוי ומספק – הוא נשלח לרשימת תפוצה הכוללת את בעלות הרישיון; פורסם באתר האינטרנט של משרד התקשורת ואף הובא לידיעת כתבי תקשורת, לרבות כתבים מהמגזר הדתי-חרדי. ומכל מקום, נטען כי ניכר שהפרסום היה אפקטיבי שכן דבר השימוע קיבל ביטוי בכלי תקשורת שונים של המגזר החרדי, ואף הוגשו לו התייחסויות רבות מגורמים שונים ובהם אנשים פרטיים. על כל פנים, נטען כי אין עילה בדין לחייב את משרד התקשורת לפרסם את השימוע בדרך המבוקשת על ידי העותרת.

למען שלמות התמונה יצוין כי חלק מבעלות הרישיון (משיבות 3-5 ו-9) הודיעו שהן מותירות את ההכרעה בעתירה לשיקול דעתו של בית המשפט. לצד האמור, משיבות 3 ו-5 הבהירו כי הן מתנגדות לכך שתוטל עליהן חובה כלשהי לפרסם את השימוע למנויי הקו הכשר, ולדבריהן הדבר מצוי באחריות הגורם המינהלי שפרסם את השימוע. המשיבות 6-8 ו-10 לא הגישו תגובה מטעמן לעתירה.

4. משעה שמשרד התקשורת הודיע כי המועד להגשת התייחסויות לשימוע הוארך באופן משמעותי, העותרת נתבקשה להודיע אם היא עודנה עומדת על עתירתה. במענה לכך, העותרת הודיעה כי אף שהסעד הנוגע ללוחות הזמנים זכה למענה, יש להוסיף ולברר את העתירה ביחס לסעדים הנוספים שנתבקשו על ידה. העותרת חוזרת בהקשר זה על טענותיה לעניין חשיבות העיון בתלונות ואף מוסיפה כי נראה שישנם מסמכים נוספים שהניעו את משרד התקשורת ליזום את האסדרה שבמוקד השימוע, וגילויים נדרש לצורך

הכנת ההתייחסות לשימוע. נוסף על כך נטען כי בשונה מאופן הצגת הדברים בתגובה לעתירה, לא פורסם באמצעי התקשורת החרדיים כי ניתן להגיב לשימוע ואף לא כיצד ניתן לעשות כן. עוד נאמר כי יש להצר על כך שמשרד התקשורת לא הפיק את הלקחים המתבקשים לעניין פרסום שימוע באופן ייעודי לקהל החרדי מ-בג"ץ 722/19 מרכז המידע לציבור החרדי בע"מ נ' משרד התקשורת (18.2.2019) (להלן: עניין מרכז המידע), שם בעקבות העתירה הוציא משרד התקשורת הודעה מיוחדת לעיתונות על אודות השימוע, שהתפרסמה גם בעיתונות החרדית. לטענת העותרת, יש להכריע בהשגותיה לעניין הליך השימוע כבר עתה, שכן יש לאפשר לה להתייחס לשימוע במסגרת הליך הוגן וראוי – ויודגש כי בשלב זה העתירה נוגעת אך ורק לאופן פרסום השימוע ולגילוי המידע שעמד בבסיס האסדרה המוצעת.

5. לאחר שעיינו בכתבי הטענות, על נספחיהם, באנו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף, מחמת היותה מוקדמת.

כידוע, בית משפט זה אינו נדרש ככלל לעתירות המוגשות לפני שהרשות המוסמכת קיבלה החלטה לגופו של עניין – וכאלה הם פני הדברים בענייננו, מקום שהעתירה מכוונת לתקוף את הליך השימוע בעודו מתנהל. בהתאם, המועד המתאים לבחינת השגות העותרת, לרבות לעניין אופן פרסום השימוע וגילוי המידע שעמד ביסודו, הוא לאחר קבלת החלטה סופית בשימוע (ראו והשוו: בג"ץ 4329/20 מטר ב.א.ב בע"מ נ' שר התקשורת, פסקה 6 (30.6.2020); בג"ץ 2451/19 מי אביבים 2010 בע"מ נ' הרשות הממשלתית למים ולביוב, פסקה 4 והאסמכתאות שם (22.5.2019)); זאת בין היתר מאחר שביורר טענות העותרת בעת הזו עלול להתברר כדיון עקר ככל שעמדתה לעניין השימוע עצמו תתקבל. ויוער כי אין בפסק הדין בעניין מרכז המידע, שניתן בהסכמה, כדי לשנות מהכרעה זו. למען הסר ספק יובהר כי אין באמור משום הבעת עמדה ביחס לטענות עצמן שהועלו בנוגע להליך השימוע, וטענות העותרת בנדון שמורות לה.

6. התוצאה היא שהעתירה נדחת, ומשכך מתייתר הצורך לדון בבקשה למתן צו ביניים. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י' בכסלו התשפ"א (26.11.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט